

Arrest

nr. 61 875 van 20 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 oktober 2008 diende verzoekster een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 15 oktober 2010 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ongegrond. Deze beslissing werd verzoekster betekend op 4 januari 2011 en vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10/10/2008 werd ingediend door:

(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Armenië (Rep.)
geboren te Artik op (...)
adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 15/01/2009, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden :

Het aangehaalde medische motief kan niet aanvaard worden om het verblijf van betrokkene te regulariseren in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

In het verzoekschrift wordt voor (.T. V.) medische redenen aangehaald en legt ze ter staving medische attesten voor. De ambtenaar-geneesheer evalueerde deze gegevens op 07/10/2010 (zie gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat rekening houdende met de beschikbare medicatie en mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst, er haar inziens geen medisch motief aanwezig is om betrokkenen niet uit te wijzen. De ambtenaar-geneesheer stelt bovendien dat betrokkene kan reizen: uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen strikte medische contra-indicatie om te reizen, en blijkt er geen actuele noodzaak tot mantelzorg. De ambtenaar-geneesheer besluit dat het aangehaalde medische probleem, hoewel dit beschouwd kan worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië.

Uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier van DVZ, blijkt dat, hoewel Armenië geen systeem van sociale zekerheid kent, de zorgen gratis zijn voor patiënten uit sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten opgenomen op de lijst voor gratis zorgen. Dat betrokkene aandoening opgenomen is op deze lijst. De nodige zorgen zijn bijgevolg gratis op voorschrift van de huisarts. Patiënten met betrokkene aandoening kunnen terecht in de lokale poliklinieken in de hoofstad of in de regio's, ofwel in gespecialiseerde medische centra.

Eveneens blijkt dat opvolging voor de aandoening van betrokkene betaalbaar is.

In het medisch advies van de arts staat niet vermeld dat betrokkene arbeidsongeschikt is. Op die manier zou zij zelf kunnen instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waarde betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Over de rechtspleging

2.1. In fine van haar verzoekschrift vraagt verzoekster de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen.

2.2. Gelet op het tijdstip van het indienen van het verzoekschrift en de stand van de wetgeving op dat ogenblik die niet voorziet in het opleggen van gerechtskosten kan de Raad niet ingaan op het verzoek van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande onderdelen van het middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62 en 9ter van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekster betoogt tevens dat door de onjuiste beoordeling van de zaak artikel 3 EVRM geschonden is.

Na een uiteenzetting over de bestreden beslissing en het advies van de ambtenaar-geneesheer van 7 oktober 2010 en een aantal theoretische beschouwingen, betoogt verzoekster in verwarrende en onsamenhangende bewoordingen als volgt:

“Dat de bestreden beslissing het begrip “die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.”

a) Dat de bestreden beslissing steunt op een advies waarin volgende elementen worden gesteld. ”.

Dat het advies waarop blijkbaar wordt gesteund uitdrukkelijk stelt :

“Er dient opgemerkt te worden dat in dit medisch advies enkel rekening gehouden werd met de beschikbaarheid van de medische behandeling in medisch-technische zin. Een verdere evaluatie van de toegankelijkheid van de zorgen is eveneens aangewezen om de continuïteit in de medische zorgen te garanderen. doch valt buiten de context. ”

Dat aldus ter zake totaal niet gegarandeerd is dat er voor de betrokkene een effectieve toegankelijkheid van de gezondheidszorg is. Dat deze bemerking des te relevanter is nu in Armenië sommige zorgen in theorie toegankelijk zijn, doch dat voor ongeveer elke medische zorg er grotere bedragen aan corruptiegelden dienen betaald te worden.

b) Dat voortst in hetzelfde advies wordt gesteld :

“Dat psychologische opvolging daarentegen te betalen is.”,hetgeen nochtans essentieel is wanneer men het heeft over een post-traumatische depressie. Dat nergens blijkt dat de zorgen in een andere zin betaalbaar zouden zijn dan te betalen: dat nergens blijkt dat de zorgen betaalbaar zijn in de zin dat zij zouden kunnen betaald worden door de betrokken. Dat dit des te meer geldt nu het algemeen gekend is dat zorgen in Armenië ook al zijn ze in theorie gedekt door het systeem toch met grotere sommen dienen betaald te worden nu aldaar eigenlijk algehele corruptie heerst, hetgeen zelfs bijvoorbeeld door getuigenbewijs zou kunnen worden geleverd.

c) Dat voorts blijkt dat ter zake niet verder onderzocht werd of ter zake geen gegevens werden gevraagd naar het waarom de zieke niet kan reizen. Dat immers zelfs als men niet gehospitaliseerd zou zijn dit nog niet noodzakelijk wil zeggen dat men noodzakelijkerwijze kan reizen.

d) Dat eigenlijk de bestreden beslissing steunt enkel op de bewering van de overheid dat er voldoende medische zorg zou zijn wat betreft psychiatrie, daar waar de bestreden beslissing zelf aangeeft dat er dienaangaande geen enkele opvolging is gebeurd. Dat geen enkele controle dienaangaande blijkbaar gebeurd is.

e) Dat voortst het advies aangeeft enkel te steunen wat betreft het ziektebeeld op de doktersattesten en niet met de attesten en dus ook gegevens van de psychologe en stelt aldus geen rekening gehouden te hebben met alle elementen in het dossier. Dat aldus de beslissing steunt op een onvolledig ziektebeeld en beeld van de behandeling van de ziekte.

Dat de bestreden beslissing zelf aangeeft niet met alle elementen rekening te willen houden en bovendien geen enkel motief aangeeft waarom dit niet te willen doen.

Dat de psychologe met de verzoekende partij in de eigen taal kan werken hetgeen zeker bijkomende elementen kan opleveren die relevant zijn.

f) Dat in het dossier sprake is van een postraumatische stoornis of minstens element die daarop duiden zodat het niet volstaat aan te geven dat psychologische zorgen aanwezig zouden zijn. Dat men bij een persoon met dergelijk ziektebeeld minstens de vraag dient te stellen of dergelijke ziekte wel in Armenië kan worden behandeld gelet op de aard van de ziekte. Dat gesteld dat de betrokkene uit de Verenigde Staten van Amerika zou komen dan zou men bij post-traumatische stoornis met oorzaak in de Verenigde Staten van Amerika de vraag moeten stellen of voormelde ziekte wel kan worden behandeld gelet op de aard en oorsprong van de ziekte wel kan worden behandeld in het land van herkomst.

Dat trouwens een posttraumatische stoornis of depressie niet gelijk te stellen is aan elke normale vorm psychische ziekte zodat het niet volstaat te beweren dat er psychologische zorgen zijn. Dat de vraag kan zijn of er voor deze specifieke vorm van ziekte wel adequate zorgen zijn.

g) Dat voorzover de beslissing per impossibele quod non zou steunen op andere elementen, en dat hiermee de verwijzing zou zijn bedoeld naar het dossier van DVZ. het zou berusten op elementen

waarvan de verzoekende partij geen kennis kreeg. Dat hierdoor de bestreden beslissing in die hypothese niet gemotiveerd kan zijn.

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La bi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damibot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981, dat voor de motiveringswet stelt dat bij verplichte motivering aan die vereiste niet is voldaan door de enkele verwijzing naar adviezen waarvan de verzoeker geen kennis kreeg."

3.2. De Raad acht het middel ambtshalve onontvankelijk voor zover de schending opgeworpen wordt van artikel 3 EVRM aangezien verzoekster nalaat in concreto uiteen te zetten op welke wijze deze verdragsbepaling werd geschonden door de bestreden beslissing.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde kan gesteld worden voor wat betreft artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Hoewel de verwerende partij niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de verzoekende partij ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113 182).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat ze de juridische en feitelijke overwegingen vermeldt waarop ze steunt. Met haar verwarrend en overwegend theoretisch betoog toont verzoekster niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821) of dat geen rekening gehouden werd met de elementen die de zaak kenmerken. Waar verzoekster inhoudelijk kritiek geeft op de motieven van de bestreden beslissing gaat de Raad er van uit dat verzoekster beoogt de schending van de materiële motiveringsplicht op te werpen. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.5. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.6. De bestreden beslissing steunt op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 7 oktober 2010 dat zich bevindt in het administratief dossier en waarvan verzoekster een kopie ontving onder gesloten omslag. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat rekening houdende met de beschikbare medicatie en mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst de ambtenaar-geneesheer concludeerde dat er geen medisch motief aanwezig is om verzoekster niet uit te wijzen, dat uit de

beschikbare medische gegevens geen strikte medische contra-indicatie om te reizen blijkt, dat er geen actuele noodzaak tot mantelzorg blijkt en dat de ambtenaar geneesheer besluit dat het aangehaalde medisch probleem *“hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn in Armenië.”* Vervolgens verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid naar informatie, beschikbaar in het administratief dossier, aangaande behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in Armenië en stelt hij dat in het medisch advies van de arts niet vermeld staat dat verzoekster arbeidsongeschikt is en dat zij op die manier zelf kan instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Finaal wordt geconcludeerd: *“Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”*

3.7. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

3.8. De memorie van toelichting bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: *“(…) Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (…)” (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).*

3.9. Het op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geldende artikel 7 van het KB van 17 mei 2007 luidt als volgt:

“§ 1. De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen :

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, § 1, derde lid, van de wet;

2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, § 1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag;

4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

3.10. Verzoeksters betoog, in de punten a), b) en f), komt er in essentie op neer dat verwerende partij geen effectieve toegankelijkheid van de gezondheidszorg in Armenië kan waarborgen. Waar verzoekster opmerkt dat in het medisch advies enkel rekening gehouden werd met de beschikbaarheid van de medische behandeling in medisch-technische zin en stelt dat een verdere evaluatie van de toegankelijkheid van medische zorgen aangewezen is en dat aldus totaal niet gegarandeerd is dat er voor haar een effectieve toegankelijkheid van de gezondheidszorg is en dat haar ziekte die niet gelijk is te stellen met een normale vorm van een psychische ziekte die in Armenië kan worden behandeld, dient de Raad op te merken dat de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing expliciet verwijst naar specifieke informatie die hij heeft ingewonnen en waaruit blijkt dat: *“hoewel Armenië geen systeem van sociale zekerheid kent, de zorgen gratis zijn voor patiënten uit sociaal zwakkere groepen of voor patiënten met ziekten opgenomen op de lijst voor gratis zorgen. Dat betrokkenes aandoening*

opgenomen is op deze lijst. De nodige zorgen zijn bijgevolg gratis op voorschrift van de huisarts. Patiënten met betrokkenes aandoening kunnen terecht in de lokale poliklinieken in de hoofstad of in de regio's, ofwel in gespecialiseerde medische centra.” Verzoekster betoogt dat de psychologische opvolging te betalen is en dat algemeen geweten is dat de zorgen in Armenië, ook al zijn ze in theorie gedekt door het systeem, met grote sommen dienen betaald te worden daar in Armenië algehele corruptie heerst *“hetgeen zelf bijvoorbeeld door getuigenbewijs zou kunnen worden geleverd”*, maar laat na dit met concrete gegevens aan te tonen. Alleszins toont verzoekster voor haar specifiek geval niet in concreto aan dat de geneesmiddelen die zij nodig heeft voor haar aandoening niet voorkomen op de lijst van geneesmiddelen die gratis zijn en verstrekt worden door de apotheken in Armenië. Verzoekster toont evenmin in concreto aan dat de lokale poliklinieken in de hoofstad of in de regio's of de gespecialiseerde medische centra, waarnaar de bestreden beslissing specifiek verwijst, niet voldoen of dat zij daar geen adequate behandeling zou kunnen krijgen. Verder wijst de Raad er op dat in de motieven van de bestreden beslissing staat dat in het medisch advies van de arts niet vermeld staat dat verzoekster arbeidsongeschikt is, zodat zij zelf kan instaan voor de kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp. Verzoekster betwist dit motief van de bestreden beslissing niet.

3.11. Door louter te poneren dat zelfs indien men niet gehospitaliseerd zou zijn dit nog niet noodzakelijk wil zeggen dat men kan reizen en dat ter zake niet werd onderzocht of gevraagd werd waarom verzoekster niet kan reizen, slaagt verzoekster er niet in de vaststelling in de bestreden beslissing dat uit de beschikbare medische gegevens geen strikte medische contra-indicatie om te reizen blijkt, te ondermijnen. Voor zover nodig verwijst de Raad naar wat in het punt 3.12. wordt gesteld.

3.12. Waar verzoekster poneert dat geen enkele controle of opvolging is gebeurd, wijst de Raad er op dat verzoekster uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Immers blijkt zowel uit de bestreden beslissing als het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer dat de behandeling en opvolging van verzoeksters aandoening beschikbaar zijn in Armenië. Verzoeksters betoog mist feitelijke grondslag.

3.13. Waar verzoekster betoogt dat het medisch advies, wat betreft het ziektebeeld, enkel steunt op doktersattesten en geen rekening houdt *“met de attesten en dus ook gegevens van de psychologe”*, verwijst de Raad naar het artikel 7,§1 van het KB van 17 mei 2007 dat verduidelijkt op welke wijze het bewijs van het lijden aan een ernstige ziekte dient geleverd te worden. Blijkens dit artikel dient de aanvrager van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet het bewijs van het lijden aan een ernstige ziekte te leveren aan de hand van een medisch getuigschrift en, indien de aanvrager hierover beschikt op het moment van het indienen van zijn aanvraag, enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte. De Raad kan het onmogelijk kennelijk onredelijk achten dat indien de ziekte bestaat in een mentaal of psychiatrisch probleem dat dermate ernstig is dat het een verwijderingsmaatregel verhindert, de aanvraag om machtiging tot verblijf bevestigd dient te worden door een medisch attest dat noodzakelijkerwijze afkomstig is van een geneesheer. Een attest afgeleverd door een psycholoog kan niet als medisch attest beschouwd worden. Aangaande het betoog van verzoekster dat in de bestreden beslissing geen enkel motief wordt aangegeven waarom geen rekening dient gehouden te worden met het attest van de psycholoog, wijst de Raad er op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1999, 167-168, RvS 22 maart 2007, nr. 169.299). De Raad acht de vaststelling in het advies van de ambtenaar-geneesheer dat de vermelde attesten van de psychologe niet beschouwd kunnen worden als medische attesten en dan ook niet verder in overweging kunnen worden genomen voldoende.

3.14. Waar verzoekster stelt *“voorzover de beslissing per impossible quod non zou steunen op andere elementen en dat hiermee de verwijzing zou zijn bedoeld naar het dossier van DVZ, het zou berusten op elementen waarvan de verzoekende partij geen kennis kreeg”*, merkt de Raad op dat het niet aan hem toekomt om in verzoeksters plaats de *“andere elementen”* waarop de bestreden beslissing eventueel zou kunnen steunen uit het dossier te distilleren.

3.15. Verzoekster betoogt ten slotte dat zij geen kennis gekregen heeft van het advies van de ambtenaar-geneesheer. Evenwel blijkt uit lezing van het verzoekschrift dat verzoekster verwijst naar het desbetreffend advies en er tevens uit citeert zodat verzoeksters argument dat zij geen kennis gekregen heeft van het medisch advies niet kan aangenomen worden.

Verzoekster toont met haar betoog geen schending aan van de motiveringsplicht, noch van het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet noch van de zorgvuldigheidsplicht.

Het enige middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER